

BEVERLY LEWIS

De breuk

ROMAN

Beverly Lewis

De breuk

ROMAN

Vertaald door Lia van Aken

de groot goudriaan

Proloog

Herfst 1966

Zolang als ik me kan herinneren, heb ik met gretig verlangen de oogsttijd afgewacht. Ach, de verlokkelijke geuren die uit mama's keuken komen zweven als het herfst wordt! Maar het is niet zozeer mijn moeders kookkunst als wel die van mijzelf, die het huis vult met aroma's die je het water in de mond doen lopen. Elk jaar vermaak ik me ermee om te kijken op hoeveel manieren ik pompoen kan gebruiken in een hele reeks lekkernijen. Natuurlijk heb je pompoentaart en pompoenbrood. Maar ik vind het ook verrukkelijk om pompoenkoekjes te maken, met stukjes walnoot en bruine suiker erbovenop. En je hebt ook geurige pompoenvla, en zoete pompoenkaneelbroodjes – koffiebroodjes natuurlijk – kaneelpompoenmuffins en, het lekkerste van alles: pompoenkwardaart.

Terwijl ik wacht tot de taarten beginnen te bubbelen en de koekjes goudbruin worden in de oude gietijzeren oven in mama's keuken, kijk ik met verwondering naar de wereld achter onze hoge ramen en speur ik naar het eerste zweempje van glanzend rood aan de suikerahorns langs de westkant van onze laan. Ook zie ik de glinsterende beek die onder Beaver Dam Road doorloopt en door ons uitgestrekte weiland heen. Hier is het, vlak bij Honeybrook, ten noordoosten van White Horse en midden in de bloementuin van de wereld, waar ik woon met pa en mama en mijn twee oudere zussen Rhoda en Nan.

Maar hoe mooi de bloementuin ook mag zijn, dit jaar kan ik onze eigen pompoenen niet gebruiken om te koken, en ook merk ik minder van de gewoonlijk vrolijk klaterende beek, of van de groeiende opwinding van de komende pret – jeugdfrolics en nachtelijke plezieritjes. Al die paarvorming onder de oogstmaan.

Helaas heeft onze eigen oogst al plaatsgehad – onvolgroeide stengels zoete maïs, vele hectaren overal om ons heen, te vroeg gesneden. Pa zei dat het feit dat het niet meer dan kniehoog is geworden een slecht voorteken was. ‘De tijd zal het leren, zoals met alles,’ verklaarde hij. En de tijd heeft het geleerd.

We aanvaardden ons verlies en redden wat er nog over was van de levenloze stengels, om ze te gebruiken als veevoer. Toch staat er nog steeds wat bruin in het veld. Rijen verspreide korte stompen, een wrede herinnering aan wat had kunnen zijn.

Hoewel ik pas zeventien ben, heb ik al een paar waarnemingen gedaan over het verstrijken van de jaren. Sommige worden meer dan andere gekenmerkt door verlies. Nooit eerder dan in dit seizoen hebben we zo veel leden van de Gemeenschap van Eenvoud verloren die op zoek zijn gegaan naar groenere weiden – onze eigen neef Jonathan en zijn familie onder anderen. Maar een oogst verliezen, of enkelen van onze mensen aan de wereld, verbleekt in vergelijking met het grootste verlies van alle.

Ik herinner me die zaterdag in begin juni nog goed. De dag was vol verwachting begonnen, zoals alle marktdagen. Verdriet was wel het laatste waaraan ik dacht op die ochtend dat Caleb Yoder voor de allereerste keer naar me lachte. Ik was druk bezig mijn etenswaren te verkopen aan gretige klanten, toen ik het tintelende gevoel kreeg dat iemand vlakbij naar me stond te kijken. Ik keek op... en daar stond hij.

Ik voelde een golf van energie, alsof iets vanbinnen tegen me zei: *Is hij het?*

Calebs bewonderende blik bleef hangen na zijn gulle glimlach, en tegen de middag vertelde mijn oudste zus, de negentienjarige Nan, me iets wat Calebs eigen zus Rebekah haar had ingefluisterd – dat Rebekah graag wilde dat Caleb me het hof zou maken. Wat wonder-*gut* om te horen!

Maar ja, als ik hem niet al enkele jaren in het geheim leuk had gevonden, hadden de lach en het fluisteren weinig betekend, en de dag zou als elke andere zijn geweest. In plaats daarvan was het de botsing van de beste en de slechtste dagen van mijn leven.

Die avond stierf mijn zusje Suzy. Ze was maar elf maanden jonger dan ik en ze verdronk voordat ze de kans had gekregen om zich te laten dopen en lid te worden van de kerk – een enorme klap voor onze zielen. Mama en ik waren alleen in de bakkerswinkel toen de politieagent kwam met het droevige nieuws, en tot laat in de nacht kon ik niet ophouden met beven.

Sindsdien zijn er bijna honderd dagen gekomen en gegaan, en soms lijkt het of Suzy's ontijdige dood een hele keten van ongewone gebeurtenissen in gang heeft gezet. Ik voel een gat midden in mijn lijf, alsof iemand zijn hand erin heeft gestoken en een groot stuk van mij eruit heeft gehaald. En ik ben boos. De hemelse Vader had toch wel iets kunnen doen om haar te beschermen, om te zorgen dat ze niet stierf? Toch moet ik dit vreselijke dat op mijn pad is gekomen leren aanvaarden. Zo gaat dat bij ons. Ten koste van alles moeten we vertrouwen op goddelijke soevereiniteit, al is dat in het geheim gewoon heel lastig.

Sta ik hierin alleen?

Mijn zusje was een waaghals, eerlijk gezegd. Mama zei weleens dat die eigenschap in een knap meisje een recept

was voor gevaar, en in de laatste maanden van haar leven werd Suzy inderdaad achtervolgd door moeilijkheden. Het was erg genoeg om haar te verliezen, maar ik word ook verscheurd door schuld. Ik heb weleens gehoord van schuldgevoel bij overlevenden – als je je verantwoordelijk voelt omdat iemand van wie je hield is gestorven, en jij bent blijven leven. Maar dat is mijn schuldgevoel niet. Nee, het mijne is vele malen erger.

Meestal kan ik het diep wegduwen, waar ik het nauwelijks voel, maar vaak schiet het zelfverwijt onverwacht omhoog. Suzy had nog kunnen leven. *Jah*, ik weet wel dat haar dood mijn schuld niet was, maar als ik haar die dag had tegengehouden toen ze met haar vriendinnen meeding – en dat had ik gedaan ook als ik had geweten dat ze van plan was om gevaarlijke risico's te nemen – had ik haar kunnen redden. Ik kan alleen maar hopen dat ik dat allemaal eens zal kunnen vergeten. Suzy vergeten zal onmogelijk zijn.

Mijn lieve mama kan aan niet veel anders denken. Wij missen Suzy's aanwezigheid allemaal verschrikkelijk – haar voortdurende fluiten op wasdag, en haar vrolijke, ondeugende glimlach als ze de groentetuin wiede. Alsof ze iets wist wat wij niet wisten.

Waarschijnlijk zijn het Rhoda en Nan... en ikzelf – die ineens de jongste ben – die onze arme mama door deze verdrietige tijd heen moeten helpen. Bijna al haar energie wordt nog steeds opgebruikt door Suzy. Ik zie haar verdriet in haar opeengeklemd kaken, in de manier waarop ze gezellige bijeenkomsten ontwijkt, in haar verlangen naar de troost van de stilte... naar haar gekoesterde eenzaamheid. Zonder twijfel smacht ze ernaar om weer met Suzy te kunnen praten, haar sproetengezichtje tussen haar handen te nemen en haar tegen zich aan te drukken.

Soms wil ik mama omhelzen en fluisteren: 'Het spijt me

zo. Vergeef me alstublieft.' Maar ze zou het niet begrijpen en mijn woorden zouden niets veranderen.

De waarheid is dat Suzy er niet meer is. Haar lichaam ligt nu in de grond. Ook haar dagboek ligt nu in de grond. Ik heb mijn belofte om het te verbranden als haar iets overkwam verbroken. Dat soort dingen zeggen zussen tegen elkaar. Ze denken dat ze nooit hun lichtzinnig gedane beloften zullen hoeven nakomen. Maar ik wandelde naar het beboste gebied achter de omheinde weide en begroef het diep in de grond, zo was het zo goed als vernietigd. We kunnen ons beter de Suzy herinneren die we allemaal kenden als lief, onschuldig, vrolijk – een trouwe vriendin – en niet wie ze geworden was.

Terwijl mama op haar eigen manier rouwt, praat pa zelden over Suzy. Hij doet haast alsof er niets veranderd is, alsof hij niet is geraakt door haar dood. Toch kan ik niet geloven dat het verlies van zijn jongste dochter hem koud laat. Hij is vast en zeker bedroefd en kan zijn verdriet gewoon niet zo openlijk laten zien als zijn vrouwvolk. Ik zie pijn en zorgen in zijn donkerbruine ogen. *Jah*, in zijn hart lijdt hij natuurlijk aan de schroeiende, voortdurende pijn die wij voelen als we onder elkaar fluisteren over onze lieve Suzy en het mysterie van haar leven... en haar dood. Elke dag worstelen we om de toekomst zonder haar tegemoet te treden.

Maar er glanst een lichtpuntje aan mijn horizon: Caleb Yoder. Ik moet toegeven dat ik met een heleboel jongens opgetrokken heb bij zangavonden en jeugd*frolics*, maar geen van hen kan tippen aan Caleb zoals ik me hem voorstel. Hoewel de dagen voorbijgaan, blijf ik hopen dat hij me nog zal uitnodigen om na een zondagse zangavond of een andere bijeenkomst mee uit rijden te gaan. Zo'n mooi paard als hij ook heeft. Hij zou grinniken als hij wist dat ik zulke dingen dacht!

Ik moet wel dwaas zijn om te denken dat mijn genegenheid voor hem genoeg is om me op de been te houden, terwijl ik me zo bedroefd voel. Misschien heeft Caleb voor zichzelf uitgepuzzeld hoe het zit met Suzy's laatste week en haar dood – wie weet wat hij heeft gehoord; de geruchtemolen draait op volle toeren. Misschien heeft hij me daarom niet eerder gevraagd met hem uit rijden te gaan, of hij heeft iemand anders. Als dat zo is, kan ik het hem niet kwalijk nemen.

Toch wacht ik ongeduldig af en ik houd mezelf voor dat hij wellicht mijn periode van rouw eerbiedigt, en dat zou nobel zijn. Aan de andere kant heb ik me misschien vergist en heeft hij me nooit opgemerkt, is de wens de vader van de gedachte die geboren is uit een gewond hart. Hoe dan ook, ik beseef hoe belangrijk het is om te verlangen naar het beste, zoals mama vroeger altijd zei... voordat ze haar Suzy verloor.

In mijn gedachten *is* Caleb de beste. Hij is bewonderenswaardig en goed van binnenuit. Ik kan alleen maar hopen dat hij nog eens naar me lacht, want hoop is het enige wat ik heb.

Daarom vertragen wij niet... dewijl wij niet aanmerken de dingen, die men ziet, maar de dingen, die men niet ziet; want de dingen, die men ziet, zijn tijdelijk, maar de dingen, die men niet ziet, zijn eeuwig.

2 Korinthe 4:16, 18

Hoofdstuk 1

Ze vroeg zich weleens af hoe haar leven zou zijn geweest als ze maar één voornaam had gekregen. Maar ze had er twee – Nellie, naar haar overgrootmoeder van vaders kant, en Mae, naar mama's jongste zus.

Ondanks de haast stadse klank, had mama gezegd dat de namen goed bij haar pasten, en omdat Nellie Mae bijzondere aandacht schonk aan het creëren van haar taarten, cakes en ander gebak, dacht ze wel dat haar moeder gelijk had.

Maar ik ben niet stads, helemaal niet! Ze snelde over de oprit naar de bakkerswinkel achter het huis, waar pa een ruimte had gemaakt om automobielen en paarden en wagens te parkeren. Nellie Mae keek naar het handgeschilderde bord boven de bakkerswinkel en glimlachte.

Nellie's Zoete Heerlijkheden.

De knusse winkel werd als de hare beschouwd, omdat ze als meisje bijna voortdurend aan het bakken was. Tegen de tijd dat ze deeg kon uitrollen of zorgen dat een taart van twee lagen niet inzakte, bakte ze meer dan haar familie op kon. Het was pa die had voorgesteld om op het terrein een klein winkeltje te bouwen, om Nellie's kostelijke traktaties aan de rest van Honeybrook aan te bieden. Natuurlijk kon het nooit kwaad om wat extra geld binnen te brengen, wat de winkel zeker opbracht, dankzij de mond-tot-mondreclame van Nellie's vele tevreden klanten.

Op deze frisse septembermorgen trok Nellie Mae de groene rolgordijnen voor de ramen omhoog en draaide het

bord op de deur vlug op *Open*. Binnen vijf minuten begonnen de vaste klanten binnen te stromen, allemaal *Englischers*, twee met de auto en eentje te voet. De koperen bel aan de deur klingelde vrolijk toen ze een en al glimlach de winkel betraden.

‘*Willkumm,*’ begroette Nellie als eerste mevrouw Hensley, een vrouw met een uitgesproken zuidelijk accent; toen juffrouw Bachman, die bekendstond om haar zucht naar pinda-kaas; en Rhoda’s werkgever mevrouw Kraybill, met twee van haar kinderen in haar kielzog.

Om niet al te happig te schijnen bleef Nellie Mae netjes achter de toonbank staan terwijl de dames de vitrine bestudeerden. Mevrouw Hensley nam de uitstalling van gebak nauwkeurig op. Onder haar trui droeg ze een kanariegele jurk die op een zak leek. Rhoda had het weleens gehad over zulke tentjurken, zoals ze genoemd werden door de *Englischers*, maar Nellie was te beleefd om te staren naar de felst gekleurde jurk die ze ooit had gezien. Met haar omhoog gekamde pony en hoog opgestoken haar had mevrouw Hensley er niet minder van Eenvoud uit kunnen zien.

Mevrouw Kraybill knipperde met haar mooie ogen boven haar randloze bril en vroeg: ‘Heb je er bezwaar tegen als ik alle vier dozijn pompoenkoekjes koop?’

‘O, nee hoor, helemaal niet,’ zei Nellie vlug.

Mevrouw Hensley wees naar de kaneelrozijncake die vooraan in het midden van de toonbank lag en tikte met haar gemanicuurde vingernagels tegen het glas. Nellie moest zich inhouden om niet naar voren te buigen en haar te vertellen hoe wonder-*gut* de cake smaakte.

‘Hoe doe je dat toch, alles zelf bakken?’ vroeg mevrouw Hensley. Haar vingernagels rustten tegen het glas. ‘Het is werkelijk verrukkelijk.’

‘Smelt in je mond,’ voegde juffrouw Bachman eraan toe,

met haar ogen gericht op de pindakaastoffee aan de linkerkant. ‘Het is me een raadsel hoe je het voor elkaar krijgt om alles te bakken zonder zelfs maar een recept, juffrouw Nellie Mae. Je bent een wandelend kookboek!’ Met een blik naar mevrouw Hensley glimlachte ze. ‘Als u het recept wilt, vraagt u het maar. Nellie is even royaal met haar kennis als met de suiker op haar koekjes.’

Nellie Mae bloosde. Ze had altijd een goed geheugen gehad. In haar slaap kon ze ingrediënten en juiste hoeveelheden noemen.

Mevrouw Hensley zocht in haar tas en haalde er haar portefeuille uit en een schrijfblokje. ‘Zou je het heel erg vinden, kind? Ik zou die cake dolgraag eens proberen.’ Haar ogen smeekten om het recept.

Vlug ratelde Nellie de ingrediënten en juiste hoeveelheden op, een beetje verlegen, al had ze er helemaal geen bezwaar tegen om zulke dingen aan haar vaste klanten te vertellen.

Kwam Caleb Yoder maar eens langs, dacht ze, maar ze bedacht zich. Het was verkeerd om op te scheppen, en dat was zeker wat ze deed door zich uit te sloven met haar bakkunsten omwille van mannelijke bewondering. Maar Nellie kon wel blijven hopen.

Ze richtte haar aandacht op het teruggeven van wisselgeld. Toen mevrouw Hensley klaar was met haar aankopen, hielp ze de twee andere vrouwen, die tot Nellie Mae’s verrukking kibbelden wie de toffee mocht hebben.

Donderdagochtend vroeg zat Nellie Mae zenuwachtig in het rijtuig van haar oudere broer Ephram. Ze was blij dat mama Nan had gestuurd om op de bakkerswinkel te passen zodat

ze dit bezoek kon afleggen. Ze zette haar zwarte bovenmuts recht terwijl Ephram zwijgend aan de rechterkant op het rijtuig zat, met zijn ogen op de weg gericht, terwijl ze naar zijn huis toe reden.

Knus onder haar zware wollen schootdeken stopte ze haar handen in de grijze mof en huiverde. Was het maar weer zomer. Ze dagdroomde dat ze in een groene weide lag, de verrukkelijke geur van wilde bloemen parfumeerde de lucht.

Zal Caleb me de volgende zomer eindelijk naar huis brengen na de zangavond?

Er was al zo veel tijd voorbijgegaan. Niettemin was ze het beu om uit te gaan met jongens die haar niet veel konden schelen, al had ze zich er schuldig aan gemaakt twee jongemannen aan het lijntje te houden. Hoewel ze van hun gezelschap had genoten, waren de meeste jongens met wie ze was uitgegaan saai; geen van hen deed haar hart zingen zoals Caleb op de dag dat hij naar haar had geglimlacht. Alle jongens hier in de buurt hadden plannen om te gaan boeren. Dat vond Nellie Mae prima. Ze hoopte niet op iemand die het anders zou doen. Het enige wat ze wilde was iemand die een eigen mening had, en niet alleen aantrekkelijk was, maar ook smoorverliefd op haar.

Is dat te veel gevraagd?

Een heleboel meisjes trouwden gewoon om onder de pannen te zijn, en daar had zij geen zin in. Ze trouwde niet als het betekende dat ze genoeg moest nemen met iemand om voor te koken en te poetsen en om een hele rij baby's te krijgen. Ze wilde wat mama had met pa; er brandde een gestaag vuurtje tussen hen. Zelfs na al die jaren kon ze dat zien als haar ouders elkaar aankeken.

Ze dwong zichzelf om zich te ontspannen. Het was vandaag warmer in het rijtuig dan gisteren, toen ze met haar moeder naar het warenhuis in Honeybrook was geweest na-

dat ze haar winkel had gesloten. Ze voelde zich altijd veiliger als haar vader of een van haar vijf oudere broers het span mende. Natuurlijk was het met hen niet half zo leuk als de wilde rijtuigritten met de jongens met wie ze uit was geweest. Zonder twijfel waren de fatale ongelukken van de laatste jaren, waarbij rijtuigen en auto's betrokken waren, voor een deel aan deze roekeloosheid te wijten, en niet alleen aan de vollere hoofdwegen. Het was maar goed dat haar oudste broer – verantwoordelijke echtgenoot en vader van vier kinderen, met de volgende onderweg – de teugels vast in handen hield, net als hij voor zijn gezin deed.

Wie zal de teugels van mijn leven in handen houden?

Ze verschoof haar voeten, zich bewust van de trilling van de wielen op de weg door de hooggesloten zwarte schoenen heen die ze van haar moeder beslist had moeten aantrekken. 'Het is te laat in het seizoen voor blote voeten,' had mama gezegd voordat ze haar liet gaan. 'Doe de groeten aan je schoonzus, wil je?'

Nellie zuchtte, ze keek naar de bomen terwijl het rijtuig haar voortdroeg. Ze keek met afschuw uit naar de komst van de winter met zijn gesel van ijs en wind. Ze wriemelde met haar tenen die opgesloten zaten in de schoenen en snakke naar de vrijheid van blote voeten.

Langs de lange weg waren overal boeren – Amish en *Englisch* naast elkaar – hooibalen aan het persen... het weinige hooi dat er was, dankzij de plaatselijke droogte. Verderop langs de weg kwam de appelboomgaard van de buren in het zicht. Meteen vroeg ze zich af of de boomgaard ook was aangetast. Zou er straks aan het einde van de herfst genoeg fruit zijn om *frolics* te houden voor het maken van cider en appelboter? De appeloogst betekende altijd een grote bijeenkomst van jonge mensen en misschien zou Caleb er ook bij zijn. Een werk*frolic* was voor de jonge mensen een manier

om overdag met elkaar in contact te komen, maar pas onder de dekking van de avond vond paarvorming plaats.

Ze probeerde de omgeving buiten te sluiten en liet haar gedachten de vrije loop. Hoe zou het zijn om Caleb tegen te komen op zo'n gezellige samenkomst? Ze ging op in haar dagdroom en wenste dat hij uit zou komen. Ze hoopte dat hij niet zo nieuwsgierig zou zijn naar Suzy's dood als sommige anderen.

Ze schrok op toen haar broer iets zei. 'Je bent erg stil, Nellie Mae.'

Ephram zat niet naar haar te gapen, zoals hij soms deed als ze van en naar zijn huis reisden. De bezoeken waren weliswaar nogal onregelmatig, maar vanmorgen was hij zo vriendelijk geweest haar mee terug te nemen en haar de wandeling van drie kilometer naar haar schoonzus Maryann te besparen. Als de tijd het toeliet, wilde Nellie ook even langsgaan bij haar beste vriendin Rosanna King.

Het blonde haar van haar broer stak onder zijn zwarte vilt-hoed uit. Onlangs hadden de mannen de zomerse strohoe-den afgezet, iets wat Nellie Mae elke herfst weer overviel.

'Je zit te piekeren,' zei hij.

'Misschien.' Afwezig wreef ze over haar voorhoofd. Had haar frons in het ochtendlicht haar verraden?

'Ach, Nellie, wat zit je dwars?'

Maar ze kon het niet zeggen, al had ze niet zitten piekeren; ze had gewoon zitten mijmeren.

Ze keek hem aan en wendde haar ogen af voordat ze durfde te vragen: 'Heb je iets gehoord over die vergadering waar pa twee weken geleden heen geweest is?'

Ephram draaide zich met een ruk naar haar toe.

Ze glimlachte. 'Ja, dus.'

Zijn ronde kaak verslaptte en hij richtte zijn aandacht weer op de weg. Hoewel ze maar zelden met hem praatte, kon

Nellie recht door deze broer heen kijken. Zijn melkvee en zijn groeiende gezin hielden hem tegenwoordig druk bezig, maar Ephrams gevoelens stonden altijd op zijn bolle gezicht geschreven. ‘Waar heb je het over?’ vroeg hij.

‘Ik heb gehoord dat er een vergadering is geweest. En er werd geheimzinnig over gedaan.’

Hij schudde zijn hoofd. Of het afkeer was of terughoudendheid, wist ze niet. Ze wilde het weten, maar ze zou niet verder aandringen. Dat was niet gepast voor een vrouw, zou mama zeggen – maar Nellie nam niet altijd alles aan wat mama vond of voorstelde. Toch was het niet verstandig om nu de roddelpraat te herhalen die ze in de bakkerswinkel had gehoord over het manvolk en hun geheime vergadering. Het was waarschijnlijk de bedoeling dat het inderdaad geheim bleef.

Nellie vroeg zich af of de onvolgroeide oogsten van deze zomer niet voor een deel de oorzaak waren van het tumult van de laatste tijd. Ze had gehoord dat sommige mensen ervan overtuigd waren dat de mislukte oogsten een vreselijke profetie waren over het gebied van Honeybrook. Omdat het probleem beperkt was tot hun gebied, was het of God een waarschuwing had doen uitgaan.

Ze herinnerde zich de ophef die het fenomeen had veroorzaakt. Als boer hing je bestaan af van het welslagen van de oogst. Voedsel voor vee en kippen was van buitenaf aangevoerd. En ook de bakkerswinkel had de nood gevoeld. Er moesten extra ingrediënten worden aangeschaft, wat geld onttrok aan de winst voor het gezin.

Ze verschoof haar gewicht een beetje en staarde uit het andere raam. De zware dauw leek veel op rijp, met de bijtende kou die daarbij hoorde. Toen ze vannacht lagen te slapen, moest de scherpe kou binnengevallen zijn. Het was het eind van de zomer, maar voelde aan als hartje winter. En al

betekende dat ijs en sneeuw en wind en kou, Nellie Mae smachtte ernaar dat dit jaar voorbij zou zijn en een splinternieuw, eersteklas jaar zou beginnen.

Ze keek naar haar broer en wenste dat hij zou zeggen dat hij inderdaad iets wist van de vergadering in de schuur van de bisschop.

Wat is het grote geheim?

Ephram sloeg de laan met aan weerskanten bomen in, die naar zijn huis voerde. Meteen zag Nellie Maryann in de deuropening staan. Ze was duidelijk zichtbaar in verwachting en wuifde met haar zakdoekje.

‘Ga nu niet tegen háár beginnen met je veronderstellingen en zo,’ waarschuwde Ephram. Ze stapte uit het rijtuig om het paard vast te binden aan de daarvoor bestemde paal.

Nellie vroeg zich af waarom hij bijna nooit de naam van zijn vrouw noemde. Veel Amish mannen spraken over hun vrouw als ‘zij’ of ‘haar’, in plaats van hun mooie namen te noemen.

Met zo’n man zou ik beslist niet willen trouwen.

Nellie Mae dacht weer aan Caleb. Wat zou hij zeggen van al die roddels? Zou ze met hem kunnen praten, als ze zo ver zou gaan om iets te vragen? Of zou hij haar behandelen op dezelfde afstandelijke manier als Ephram Maryann behandelde?

Nellie Fisher

1

De Oude Orde Amish gemeenschap in Lancaster County is in beroering. In de Amish kerk wordt verhit gedebatteerd over het heil – en over tractoren. De meningsverschillen lopen zo hoog op dat een kerk-scheuring onvermijdelijk lijkt. Zo komen twee jonge mensen tussen twee vuren te staan...

Nellie Fisher is ten einde raad. Haar familie overweegt zich van de Amish kerk af te scheiden. Als dat gebeurt, zal ze haar geliefde Caleb verliezen – die vasthoudt aan de wegen van de Oude Orde gemeenschap. Maar als ze kiest voor Caleb, moet ze haar familie loslaten. Nellie ziet geen uitweg uit haar dilemma. Toch zal ze spoedig een beslissing moeten nemen. Er staat voor haar en voor Caleb teveel op het spel...

Beverly Lewis groeide op in Pennsylvania en had een Amish grootmoeder. Zelf heeft ze tweemaal een tijdje onder de Amish gewoond, om onderzoek te doen voor haar boeken. Ze schreef onder meer de *Katie Lapp trilogie*, *Dochters van het verbond* en *Onrustig hart*.

ISBN 978 90 6140 099 8

NUR 302

de groot goudriaan

9 789061 400998